

582. – Eadem obligatione tenentur Parochi rurales, qui perspecta locorum distantia si aliter fieri nequeat etiam equitando, imo iuxta facultates Apostolicas Episcopis huius regionis concedi solitas, capite cooperto et absque lampade SS. Sacramentum deferant; vel potius, si fieri possit, in publico sacello pagi vel praedii ubi aegrotus decumbit missam celebrent et particulam consecrent ipsi deferendam.

583. – Ad parochos etiam spectat curare ne capite plectendi tanto subsidio priventur tamque coelesti alimonia destituti hac vita cedant.

584. – Saepenumero contingit aegre decumbentes misere ex hac vita migrare, quin peccata fuerint antea confessi, hac una de causa, quod nemo sit qui ipsis patefaciat periculum mortis in quo inveniuntur eosque ad poenitentiam excitet. Quapropter iterum atque iterum parochos hortamur ut in concionibus frequenter moneant parentes et medicos, hac super re illorum conscientiam onerantes, ut tempestive suadeant graviter aegrotis sese sacramentis opportune praemuniri; caeteros vero fideles monemus ne expectent iussa medici sed statim ac animadvertant propinquum, amicum vel proximum graviter aegrotare paroeciam adeant auxilia spiritualia pro aegroto expostulaturi.

585. – Infirmi, qui alteri quam parochi proprio vel eius vicario peccata sua confessi fuerint, ab ipso attestationem accipiant proprio parochi exhibendam, ut caeteris muniantur auxiliis spiritualibus.

586. – Parochi perspectas habeant dispositiones aegroti, ne ad indignos cum aliorum scandalo SS. Viaticum deferatur, prae oculis habentes Rit. Romanum eos designare quibus denegari debet, nisi prius sacra sese confessione purgarint et publicae offensioni prout

de iure, seu iuxta prudentes normas a probatis auctoribus traditas, satisfecerint.

587. – Dolendum sane quod in hac provincia lege civili hodie vetitum sibi debita externa pompa publice ad infirmos Augustissimum Eucharistiae Sacramentum deferre: parochi igitur invigilare est ut debita reverentia, decore et quoad fieri potest honesto vehiculo deferatur.

588. – Cum ad infirmos SS. Eucharistia defertur aut quavis alia de causa transfertur, usus umbellae a Rit. Romano praescriptus, omnino servetur ubicumque civili lege haud insuperabiliter prohibetur.

589. – SS. Viatico etiam muniantur praeviis dispositionibus pueri qui ad aetatem sufficientis discretionis pervenerint, quamvis ad primam communionem nondum admissi fuerint.

590. – Meminerint parochi graviter aegrotantes ius habere ad susceptionem Eucharistiae postquam SS. Viaticum susceperint, durante scilicet eadem morbi gravitate, etiamsi ieiunium naturale servare nequeant; ad quod prae oculis habeant probatorum auctorum normas.

TITULUS V.

DE SACRAMENTO POENITENTIAE.

591. – Unus Deus peccata remittere potest: Christus igitur verus Deus et verus Homo hanc Apostolis eorumque successoribus potestatem iudiciali modo exercendam communicavit. Vi huius potestatis in Sacramento Poenitentiae dum iudicis munere fungitur sacerdos, patris, magistri medicique partes erga poenitentem exercet.

592. – Enixe parochis caeterisque concionatoribus commendamus ut sedulo fideles naturam, effectus et necessitatem huius sacramenti et partes quibus constat edoceant. Cum in dies imminuatur inter multos fideles huius sacramenti frequentatio, enitendum ut fideles perpendant ac probe sciant sacramentum poenitentiae inestimabile donum esse atque argumentum divinae erga peccatores misericordiae ac bonitatis.

593. – Confessarii ac praecipue concionatores, perspecta contritionis necessitate, perdiligenter fideles edoceant, etiam in actu sacramentalis confessionis, actum doloris elicere, sive contritionis sive attritionis, eiusque patefaciant naturam, conditiones et effectus.

594. – Ordinarii pro viribus curabunt approbationem ad confessiones excipiendas concedere, restringere vel etiam denegare iuxta uniuscuiusque sacerdotis conditionem.

595. – Magna a confessariis cura ac diligentia habenda est cum de salutari ac opportuna satisfactione poenitentibus imponenda agitur: vitanda est in hoc praesertim nimia severitas, qua poenitenti laqueus iniicitur, et prae oculis habendae spirituales necessitates ipsius poenitentis, neque omnia omnibus pari ratione prodesse credendum.

596. – Saluti animarum haud invigilant, imo graviter etiam peccant, confessarii qui nulla tacti sollicitudine poenitentes tantum audiunt, non monent, non interrogant; sed, expleta peccatorum enumeratione, absolutionis formam illico proferunt. Induantur igitur viscera misericordiae, et patris, doctoris ac medici erga peccatores munere fungantur.

597. – Saepe contingit quod si peccatores dure dimittantur, eo quod imparati se sistant, non amplius re-

deant; omni igitur qua possunt benevolentia huius sacramenti ministri eos ad absolutionem disponere contentur.

598. – Muneri suo Confessarius certe non satisfacit, nisi pro viribus curet poenitentes, qui ad eum ordinario accedere solent, manuducere ad perfectiora sectanda: ne vero coecus coeco ducatum praestet, in perfectionem christianam hac etiam de causa confessarii incumbant; ac in ecclesiasticis collationibus identidem de ascetica theologia sermo fiat.

599. – Ut inviolabile sigillum sacramentale efficacius servetur, sacerdos sedulo submissa voce in sede confessionali loquatur: post confessionem vero nullam habeat colloquutionem neque cum ipso poenitente neque cum extraneis, ex qua deduci possit sacerdotem quomodo ad audita in confessione sese referre.

600. – Confessiones solummodo excipiantur in Ecclesia, et quidem in sede confessionali: haec autem aperto in loco collocata cratibus velo coopertis muniri debet, atque ita confici ut a parte anteriori nihil prohibeat quominus confessarius ab adstantibus conspici possit. Verumtamen iusta accedente causa virorum confessiones alibi, honesto tamen loco, excipi queunt.

601. – Hortamur eos qui frequenter ad hoc sacramentum accedunt ut confessarium ordinarium eligant, qui poenitentes nullo modo prohibeat quominus alium adeant confessarium; libertas enim poenitentis hac in re sarta tectaque relinquenda.

602. – Constantes et assidui sint parochi eorumque vicarii in fidelium confessionibus excipiendis: quare saepe saepius in confessionale assistant praesertim sabbatis et pridie Festorum, quibus magnus habetur populi concursus. Hoc autem non tantum praedictis, ve-

rum etiam ceteris confessariis paroeciae adscriptis, commendamus tempore praesertim quadragesimali, quo parochorum erit sedulo invigilare utrum rite hoc munus omnes adimpleant.

603. – Ne sigillum sacramentale violetur, pro surdis constituatur sedes confessionalis in sacristia.

604. – In Ecclesia confessiones mulierum ne excipiantur antequam omnia luce claruerint, nec protrahantur post solis occasum: nisi aliquando contrarium postulet publica fidelium necessitas; quo in casu Ecclesia convenienter illuminetur.

605. – Convenientissimum erit quod in audiendis publice confessionibus praeter vestem talarem, quae omnino requiritur, superpelliceum et stolam violacei coloris adhibeant confessarii.

606. – Sciant parochi, in quorum districtu indi alia quam hispana lingua utentes inveniuntur, se magnopere Dei gloriae consulturos et proprio officio ac conscientiae obligationi, si non tantum praecipuas interrogationes ad valorem et integritatem sacramentorum indorum idiomate versas, sed linguam ipsam ediscere curent, ut verbum Dei et catechismi explanationes indis tradere queant.

607. – Parochus vel confessarius ad aegroti confessionem audiendam vocatus statim, morem, indolem ac religiositatem poenitentis prudenter inquiret. Postea vero totus incumbat ut animum infirmi ad sinceram fervidamque conversionem erigat.

608. – Si poenitens concubinarius fuerit ad complicitis expulsionem, vel iusta intercedente causa ad matrimonium servatis servandis ineundum inducat: si societatibus secretis nomen dederit eis absolute valedicat insigniaque tradat. Acta vero publica ad reparationem

scandali ab infirmo extra confessionem posita minime iuris publici fiant in catholicis diariis regionis, nisi Episcopus id necessarium iudicaverit.

609. – A poenitentibus autem ad quamlibet sectam pertinentibus ante confessionem errorum abiuratio publica vel privata pro rerum adiunctis, exigatur, iuxta normas a S. Sede praescriptas, praehabitisque opportunis facultatibus.

610. – Quoad poenitentes, qui constitutionem politicam apud nos vigentem, seu leges quae audiunt *de Reforma*, propter officium vel aliam quamcumque causam tueri promiserint, confessionem praecedere debet retractatio scripta vel saltem oralis, prudenter et suaviter obtinenda, iuxta normas a probatis auctoribus traditas.

611. – Pro abiuratione haeresis, professione fidei et retractatione formula a S. Sede statuta adhibeatur.

612. – De rigore autem actorum, quae neque ad reparationem scandali neque ad societates secretas relinquendas essentialia seu omnino necessaria sunt, confessarius iuxta infirmi dispositiones prudenter, et iuxta normas a S. Sede et a probatis auctoribus traditas remittat, ne una cum bona voluntate ultimam quoque spem ab eo radicitus evellat.

613. – Cum sacerdos mulierum infirmarum excipit confessiones, ianuae cubiculi omnino pateant; et sedulo curet ea omnia vitare quae vel minimam suspicionem ingerere possint.

TITULUS VI.

DE EXTREMA UNCTIONE.

614. – Magni faciendum est sacramentum Extremae Unctionis, animabus in extremo agone luctantibus utilissimum; imo vero corporibus ipsis non raro valde proficuum.

615. – Meminerint parochi ipsos sub gravi teneri ad Extremam-Unctionem aegrotis administrandam, sive per seipsos, sive per Vicarios aut per alium denique sacerdotem: si autem aegrotus probabiliter lethalis culpae conscius sit, vel si a longo tempore non amplius confessus, tenetur Parochus etiam cum mortis periculo hoc sacramentum eidem administrare, si sensibus destitutus sit et nonnisi sub conditione absolvi possit.

616. – Extrema-Unctio nonnisi periculose aegrotantibus administrari potest, non exclusis qui ad usum rationis nondum certo pervenerint, qui, adstante dubio de rationis usu, ungi debent sub conditione tantum.

617. – Unctiones fiant ex ordine et iuxta regulas Ritualis Romani: locaque inuncta abstergantur gossipio, quod ad singulas unctiones per aliud substitui debet. Et quidem unctiones pollice fiant, non autem penicillo, excepto necessitatis casu.

618. – Sacerdos hoc sacramentum administrare debet superpelliceo et stola violacei coloris indutus, nisi haec paramenta ad manum non habeat et periculum esset in mora.

619. – Parochi fideles erudiant de dignitate et effectibus huius sacramenti, nec non de his omnibus quae in cubiculo aegroti paranda sunt ad eius administrationem.

620. – Sacerdos per seipsum, minime vero per laicum, Sacrum Oleum aegroti domum afferat.

621. – Vascula oleum infirmorum continentia et in usum quotidianum destinata, in Ecclesia et decenti loco retineantur, nisi domus parochialis longe ab Ecclesia sita sit.

TITULUS VII.

DE ORDINE.

622. – Militantis Ecclesiae bonum dignitatisque sacerdotalis praestantia expostulant ut non omnes indiscriminatim, sed quia Deo vocati sunt tamquam Aaron, divino sacerdotii munere condecorentur. Quapropter decretis inhaerentes Conc. Mexicani III vehementer hortamur Episcopos « ne contra Apostoli praeceptum cito manus imponant, sed cum omni diligentia et animi contentione ordinandorum qualitates examinent et merita expendant; neque eos qui minores fuerint idonei paucitatis ministrorum praetextu ad sacros ordines suscipiendos admittant ».

623. – Quamvis omnes Episcopi Ecclesiae ministros valide ordinandi potestate gaudeant, unusquisque tamen a proprio Episcopo sub poenis a S. Tridentina Synodo statutis ordinandus est. Quinam vero proprius cuiusque Episcopus sit Innocentius XIII Const. *Speculatores* docet.

624. – Nullus igitur alienae dioecesis absque proprii Episcopi litteris dimissorialibus ad ordines admittatur, et nisi constet ipsum morum probitate caeterisque qualitatibus a Conc. Tridentino requisitis exornari. Episcopi vero dimissoriales hasce litteras nemini conce-